

- a) nie mniej niż 10% dla pracowników większych zakładów produkcyjnych w poszczególnych resortach przemysłowych,
- b) 6% dla pracowników podległych resortom jednostek budżetowych i biur projektów oraz wyższych zakładów naukowych.

2. Prezes Rady Ministrów może zastrzec w rozdzielniku dla Prezydium Rady Narodowej określoną ilość izb dla załatwienia pewnych określonych pilnych bieżących potrzeb. Limit na te cele nie może przekraczać 2% ogólnej ilości izb budownictwa realizowanego przez DBOR.

3. Rozdział mieszkań, o których mowa w ust. 1, pomiędzy zakłady i instytucje danego resortu dokonywany jest przez właściwego ministra w porozumieniu z Prezydium Rady Narodowej w m. st. Warszawie.

4. Po dokonaniu rozdziału, o którym mowa w ust. 3, zainteresowane zakłady pracy składają listę kandydatów do przydziału mieszkań we właściwych organach kwaterunkowych Prezydium Rady Narodowej, według wytycznych i wzoru ustalonego przez Prezydium Rady Narodowej w m. st. Warszawie. Organy kwaterunkowe Prezydium Rady Narodowej dokonują kontroli warunków mieszkaniowych kandydatów i mogą złożyć zastrzeżenia przeciwko przydzieleniu mieszkania danemu pracownikowi oraz zgłosić innych kandydatów z tego samego zakładu pracy. Jeżeli zakład pracy zastrzeżenia nie uwzględni, sprawę rozstrzyga ostatecznie Prezydium Rady Narodowej w m. st. Warszawie.

5. Z ogólnej ilości izb przeznaczonych dla zakładów produkcyjnych (ust. 1 lit. a) nie mniej niż 70% powinni otrzymać robotnicy zatrudnieni bezpośrednio w produkcji.

§ 6. 1. Mieszkania przydzielane przez Prezydium Rady Narodowej w m. st. Warszawie będą miały charakter mieszkań komunalnych (kwaterunkowych), z wyjątkiem mieszkań położonych w budynkach nie podlegających publicznej gospodarce lokalami oraz mieszkań usługowych, tj. przeznaczonych dla osób spełniających usługi na rzecz mieszkańców danego rejonu (np. dozorczy, palacze itp.).

2. Mieszkania uzyskane z budownictwa rozproszonego prowadzonego przez resorty (§ 4 pkt 1) w razie zwolnienia przez najemców będą przydzielane przez Prezydium Rady Narodowej w porozumieniu z właściwym ministrem wyłącznie pracownikom tego resortu.

§ 7. Projekt rozdzielnika mieszkań sporządza co kwartał Urząd Rady Ministrów opierając się na zasadach wymienionych w §§ 4 i 5, wydzielając na wniosek Stołecznego Zarządu

Gospodarki Mieszkaniowej ilość izb potrzebną na mieszkania usługowe.

§ 8. 1. Prezydium Rady Narodowej w m. st. Warszawie ustali tryb i wytyczne rozdziału mieszkań w części nie zastrzeżonej limitami (§ 5), wydzielając w drodze każdorazowo podejmowanej uchwały ilość izb przeznaczoną na przekwaterowania w związku z inwestycjami.

2. Prezydium Rady Narodowej w m. st. Warszawie powoła opiniodawcze komisje społeczne, które czuwać będą nad prawidłowością przydziałów mieszkań.

3. Prezydium Rady Narodowej powinno informować ludność o realizacji przydziałów mieszkań z nowego budownictwa wywieszając w siedzibie organów kwaterunkowych listy osób, które otrzymały lub otrzymają mieszkanie w danym kwartale.

4. Prezydium Rady Narodowej w m. st. Warszawie składać będzie Prezesowi Rady Ministrów sprawozdanie z realizacji rozdziału mieszkań w terminach:

- a) do 1 sierpnia za I półrocze,
- b) do 1 lutego następnego roku za rok ubiegły.

§ 9. Prezydium Rady Narodowej w m. st. Warszawie uprawnione jest do przeprowadzania kontroli przydziałów mieszkań dokonywanych przez wszystkich dysponentów i do kontroli wykorzystania powierzchni wszystkich mieszkań zgodnie z obowiązującymi normami oraz do ustalenia warunków, trybu i terminu obejmowania mieszkań w używanie. O stwierdzonych uchybieniach Prezydium zawiadamiać będzie właściwego ministra, ponadto zaś może określić termin zaludnienia mieszkań zgodnie z obowiązującymi przepisami i przydzielić po tym terminie mieszkanie lub jego część we własnym zakresie działania. W razie nieobjęcia przez najemcę przydzielonego mieszkania w przepisany termin Prezydium Rady Narodowej w m. st. Warszawie może takie mieszkanie przydzielić we własnym zakresie działania innej osobie.

§ 10. Wykonanie uchwały porucza się Prezesowi Rady Ministrów, wszystkim ministrom oraz Prezydium Rady Narodowej w m. st. Warszawie.

§ 11. Tracą moc uchwała nr 137 Prezydium Rządu z dnia 27 marca 1954 r. w sprawie trybu przygotowywania i wykonywania rozdzielników izb mieszkalnych z nowego budownictwa w m. st. Warszawie oraz uchwała nr 498 Prezydium Rządu z dnia 2 lipca 1955 r. w sprawie wprowadzenia zmian do uchwały nr 137 Prezydium Rządu z dnia 27 marca 1954 r.

§ 12. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1957 r.

Prezes Rady Ministrów: w z. P. Jaroszewicz

252

ZARZĄDZENIE Nr 112 PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 16 maja 1957 r.

w sprawie organizacji wewnętrznej i szczegółowego zakresu działania Komitetu dla Spraw Turystyki.

Na podstawie § 2 ust. 2 uchwały nr 127 Rady Ministrów z dnia 8 marca 1952 r. w sprawie organizacji turystyki (Monitor Polski Nr A-26, poz. 341) zarządza się, co następuje:

§ 1. Organizację wewnętrzną i szczegółowy zakres działania Komitetu dla Spraw Turystyki określa statut, stanowiący załącznik do niniejszego zarządzenia.

§ 2. Traci moc zarządzenie nr 203 Prezesa Rady Ministrów z dnia 1 września 1952 r. w sprawie organizacji wewnętrznej i szczegółowego zakresu działania Komitetu dla Spraw Turystyki (Monitor Polski Nr A-76, poz. 1209).

§ 3. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

Załącznik do zarządzenia nr 112 Prezesa Rady Ministrów z dnia 16 maja 1957 r. (poz. 252)

STATUT KOMITETU DLA SPRAW TURYSTYKI

§ 1. Komitet dla Spraw Turystyki, powołany uchwałą nr 127 Rady Ministrów z dnia 8 marca 1952 r. w sprawie organizacji turystyki (Monitor Polski Nr A-26, poz. 341), zwany w dalszym ciągu „Komitetem”, działa na podstawie postanowień tej uchwały oraz niniejszego statutu.

§ 2. Komitet jest organem pracy Prezesa Rady Ministrów w zakresie całości spraw turystyki.

§ 3. Do zadań Komitetu należy stwarzanie warunków do rozwoju turystyki, pobudzanie i popieranie inicjatywy w tym zakresie oraz reprezentowanie całości spraw turystyki polskiej za granicą, a w szczególności:

- 1) sprawy rozwoju turystyki krajowej i zagranicznej,
- 2) opracowywanie i opiniowanie aktów prawnych dotyczących turystyki i krajoznawstwa,
- 3) inicjowanie, koordynowanie programów i środków działalności turystycznej organów administracji państwowej, instytucji, przedsiębiorstw i organizacji społecznych w zakresie propagandy i informacji turystyczno-krajoznawczej, recepcji i obsługi turystycznej, zagospodarowania rejonów turystycznych, inwestycji oraz szkolenia kadr turystycznych,
- 4) współdziałanie z właściwymi organami państwowymi w zakresie ochrony przyrody i opieki nad zabytkami kultury narodowej i zachowania swojszczyzny,
- 5) opiniowanie i inicjowanie ogólnokrajowych planów produkcji i zaopatrzenia rynku w sprzęt turystyczny,
- 6) opiniowanie ogólnokrajowych cen na sprzęt i usługi turystyczne,
- 7) kierowanie propagandą i informacją turystyczną za granicą,
- 8) inicjowanie, popieranie i koordynowanie działalności naukowo-badawczej w zakresie turystyki i krajoznawstwa,
- 9) współdziałanie z organami Państwowej Inspekcji Sanitarnej w zakresie szerzenia kultury sanitarnej,
- 10) koordynowanie pracy wojewódzkich komitetów turystyki.

§ 4. W sprawach wymienionych w § 3 Komitet współdziała z właściwymi organami administracji państwowej, jak również z organizacjami społecznymi zainteresowanymi turystyką i krajoznawstwem.

§ 5. Ogół dochodów i wydatków Komitetu objęty jest budżetem Państwa i stanowi jego odrębną część.

§ 6. Ministerstwa, urzędy centralne, prezydja rad narodowych i jednostki gospodarki uspołecznionej obowiązane są — na żądanie Komitetu — dostarczyć potrzebnych materiałów i informacji w sprawach należących do zakresu działania Komitetu.

§ 7. W skład Komitetu — tworząc Plenum Komitetu — wchodzi:

- 1) przewodniczący i zastępcy przewodniczącego Komitetu, zatwierdzani przez Prezesa Rady Ministrów na wniosek Plenum Komitetu,
- 2) pozostali członkowie Prezydium Komitetu wybierani przez Plenum Komitetu,
- 3) przedstawiciele delegowani przez działające w zakresie ogólnokrajowym:
 - a) organizacje turystyczne i ich wyodrębnione sekcje dla poszczególnych rodzajów turystyki,

- b) organizacje społeczne prowadzące również działalność turystyczną,
- c) naczelne organy administracji państwowej wyznaczone przez Prezesa Rady Ministrów,
- d) prezydja wojewódzkich rad narodowych i rad narodowych miast wyłączonych z województw,
- e) przedsiębiorstwa i zrzeszenia działające w zakresie usług turystycznych, wczasowych i uzdrowiskowych, wyznaczone przez właściwe władze zwierzchnie,
- f) instytucje reprezentujące uzdrowiska i ośrodki turystyczne w razie ich powstania,

- 4) wybitni działacze i znawcy zagadnień turystyki lub dziedzin pokrewnych, powoływani przez Plenum Komitetu w liczbie do 20 osób na okres 3 lat.

§ 8. 1. Do zakresu działania Plenum Komitetu należy:

- 1) ustalanie wytycznych i programów rozwoju turystyki,
- 2) uchwalanie wytycznych w sprawach turystyki zagranicznej,
- 3) opiniowanie projektów planów wieloletnich i rocznych, planów rozwoju turystyki, inwestycji oraz innej działalności gospodarczej związanej z turystyką,
- 4) rozpatrywanie i zatwierdzanie sprawozdań z rozwoju turystyki, z wykonania planów i z działalności Komitetu,
- 5) rozpatrywanie i zatwierdzanie preliminarzy budżetowych Komitetu,
- 6) ustalanie wytycznych dla gospodarki finansowej,
- 7) wybór kandydatów na przewodniczącego i zastępców przewodniczącego Komitetu oraz wybór pozostałych członków Prezydium Komitetu,
- 8) powoływanie komisji problemowych wraz z określeniem zakresu ich działalności i wybór przewodniczących komisji problemowych,
- 9) powoływanie na członków Komitetu wybitnych działaczy i znawców turystyki lub dziedzin pokrewnych.

2. Plenarne zebranie zwołuje przewodniczący co najmniej raz w roku. Na żądanie Prezydium Komitetu lub 1/3 liczby członków przewodniczący obowiązany jest zwołać nadzwyczajne plenarne zebranie w ciągu jednego miesiąca od zgłoszenia wniosku.

3. Szczegółowe przepisy o trybie zwoływania, obradowania i podejmowania uchwał przez Plenum Komitetu ustala regulamin uchwalony przez Plenum Komitetu.

§ 9. 1. Organami Komitetu są:

- 1) Prezydium Komitetu,
- 2) przewodniczący Komitetu,
- 3) komisje problemowe.

2. Biurem Komitetu jest Sekretariat Komitetu kierowany przez przewodniczącego.

§ 10. 1. Prezydium Komitetu składa się z:

- 1) przewodniczącego Komitetu i do 3 zastępców przewodniczącego,
- 2) przewodniczących komisji problemowych i do 4 członków Prezydium Komitetu.

2. Kadencja Prezydium trwa 3 lata.

3. Do zakresu działania Prezydium Komitetu należy:

- 1) ustalanie składu osobowego komisji problemowych,
- 2) koordynacja prac komisji problemowych,
- 3) uchwalanie planów pracy Komitetu,

- 4) rozpatrywanie projektów preliminarzy budżetowych Komitetu,
- 5) rozpatrywanie projektów planów gospodarczych turystyki,
- 6) przygotowanie materiałów na plenarne zebrania,
- 7) rozpatrywanie i opiniowanie innych spraw z zakresu turystyki przedstawionych Prezydium Komitetu.

4. Prezydium Komitetu zwołuje przewodniczący Komitetu przynajmniej dwa razy na kwartał oraz na żądanie 1/3 ogólnej liczby członków Prezydium Komitetu.

§ 11. Do zadań przewodniczącego Komitetu należy:

- 1) przedstawianie Prezesowi Rady Ministrów uchwał plenarnych zebrań,
- 2) kierowanie działalnością Komitetu, Prezydium Komitetu oraz aparatem wykonawczym,
- 3) przewodniczenie na zebraniach Plenum Komitetu i Prezydium Komitetu,
- 4) reprezentowanie Komitetu na zewnątrz,

- 5) przyjmowanie i zwalnianie pracowników Sekretariatu Komitetu oraz komisji problemowych na wniosek przewodniczących tych komisji,
- 6) wyrażanie zgody na obsadę stanowisk przewodniczących wojewódzkich komitetów turystyki.

§ 12. Głównym zadaniem komisji problemowych jest opracowywanie kierunkowych wytycznych w przydzielonym im zakresie zadań. Szczegółowy zakres prac poszczególnych komisji określają regulaminy i odpowiednie uchwały Prezydium Komitetu. W skład komisji problemowych powinni wchodzić fachowi reprezentanci wszystkich zainteresowanych członków Komitetu.

§ 13. Szczegółową organizację oraz zakres działania Sekretariatu Komitetu ustala regulamin, uchwalony przez Prezydium Komitetu.

253

ZARZĄDZENIE MINISTRA HANDLU WEWNĘTRZNEGO

z dnia 4 maja 1957 r.

w sprawie rozszerzenia uprawnień państwowych przedsiębiorstw handlu wewnętrznego.

Na podstawie § 2 zarządzenia nr 379 Prezesa Rady Ministrów z dnia 13 grudnia 1956 r. o rozszerzeniu uprawnień państwowych przedsiębiorstw budowlano-montażowych, transportowych, usługowych i obrotu towarowego (Monitor Polski Nr 104, poz. 1199), w celu dostosowania przepisów uchwały nr 704 Rady Ministrów z dnia 10 listopada 1956 r. w sprawie rozszerzenia uprawnień państwowych przedsiębiorstw przemysłowych (Monitor Polski z 1956 r. Nr 94, poz. 1047 i z 1957 r. Nr 6, poz. 36) do warunków pracy państwowych przedsiębiorstw handlu wewnętrznego, z uwzględnieniem zasad ustalonych uchwałą nr 94 Rady Ministrów z dnia 14 marca 1957 r. w sprawie trybu opracowania szczegółowych planów handlowo-finansowych handlu wewnętrznego na rok 1957 — zarządza się, co następuje:

§ 1. Uprawnienia wynikające z niniejszego zarządzenia przysługują państwowym przedsiębiorstwom handlu hurtowego, detalicznego, przemysłu gastronomicznego, skupu, spożywczej produkcji uzupełniającej, handlu targowiskowego, reklamy oraz przedsiębiorstwom transportowym w resorcie handlu wewnętrznego.

§ 2. W zakresie planowania i działalności handlowej uprawnia się wymienione w § 1 przedsiębiorstwa do:

- 1) ustalania i zatwierdzania szczegółowych planów handlowo-finansowych we wszystkich wskaźnikach ilościowych i wartościowych opracowanych na podstawie rocznych wskaźników zadań planowych, ustalonych przez jednostkę nadrzędną na podstawie opinii przedsiębiorstwa; wykaz wskaźników zawiera załącznik do niniejszego zarządzenia; ustalone przez jednostkę nadrzędną wskaźniki zadań planowych stanowią podstawę do oceny wyników pracy przedsiębiorstwa;
- 2) zatwierdzania planów operatywnych (kwartalno-miesięcznych) przedsiębiorstwa, opracowanych na podstawie zatwierdzonego planu rocznego i wytycznych jednostki nadrzędnej uwzględniających sezonowość obrotu towarowego;
- 3) ustalania asortymentowych planów zakupu i sprzedaży według potrzeb przedsiębiorstwa na podstawie bezpośrednich umów z dostawcami;

zatwierdzone plany szczegółowe i operatywne przedsiębiorstwo przedstawia do wiadomości jednostce nadrzędnej;

- 4) organizowania produkcji własnej, udzielania zamówień i dokonywania zakupów od producentów rolnych, w zakładach wykonujących produkcję uboczną, od chałupników, rzemieślników, osób wykonujących przemysł domowy i ludowy, w zakładach przemysłu prywatnego — na bieżące potrzeby przedsiębiorstwa, w celu rozszerzenia i urozmaicenia asortymentu towarowego, lub na zlecenia innych przedsiębiorstw;
- 5) ustalania cen towarów pochodzących z zakupu w źródłach wymienionych w pkt 4 w ramach obowiązujących przepisów.

§ 3. W zakresie inwestycji i remontów przysługują państwowym przedsiębiorstwom wymienionym w § 1 uprawnienia do:

- 1) zatwierdzania planów rzeczowo-finansowych inwestycji pozalimitowych finansowanych z:
 - a) osiągniętego zysku i innych środków własnych,
 - b) kredytu obrotowego na poczet przyszłego zysku, w ramach obowiązujących przepisów;
- 2) zatwierdzania planów kapitalnych remontów w ramach limitów finansowych;
- 3) pokrywania w gospodarczo uzasadnionych przypadkach z funduszu amortyzacyjnego, w ramach rocznego planu kapitalnych remontów, kosztów modernizacji maszyn i urządzeń, przeznaczonych do zastąpienia zużytych, jeżeli wymiana tych maszyn i urządzeń jest bardziej uzasadniona niż poddanie ich kapitalnemu remontowi;
- 4) opracowywania rocznych planów inwestycji limitowych na podstawie przyznanych limitów przez inwestora wyższego szczebla i przekraczania ich w przypadkach określonych uchwałą nr 48 Rady Ministrów z dnia 4 lutego 1957 r. w sprawie zasad finansowania inwestycji limitowych (Monitor Polski Nr 12, poz. 82); dokonywania zmian planu rocznego i opracowywania planów operatywnych w porozumieniu z wykonawcą;